

apθkrif

© (2008)

Evellei Kata,

Györe Bori

Hidvégi Katalin

Kiss Anna

Nyerges Gábor Ádám

Smid Róbert

Tarcsay Zoltán

Török Sándor Mátyás

Zólyomi Kristóf

1

Tartalom

apokrif

irodalmi folyóirat

megjelenik: ritkán

I. évfolyam 1. szám

2008. április

Főszerkesztő

Nyerges Gábor Ádám

Olvasó- és tördelő- szerkesztő

Tarcsay Zoltán

Szerkesztő

Török Sándor Mátyás

Spiritus rector

Fráter Zoltán

Szerkesztőség

1052 Budapest,

Vitkovics Mihály u. 7. IV/1.

(1) 318 8350

(70) 578 3398

apokriflap@gmail.com

(hamarosán:)

magyar-irodalom.elte.hu/apokrif

Megjelenik 60 példányban

Ára: 150 Ft

Négyszemközt ..... 3.

Györe Bori

Nyúljon be ..... 4.

Smid Róbert

Elhagy; Három a nagylány ..... 5.

Török Sándor Mátyás

Vallatás; Megfeketült; Büntudat ..... 8.

Evellei Kata

A tinták szerepéről és jelentőségéről.

*Hidvégi Katalin Büntudat című
képéhez* ..... 11.

Tarcsay Zoltán

A katicabogár halálára; Idyllium;

Az utolsó ..... 14.

Kiss Anna

Büntudatlanul ..... 19.

Török Sándor Mátyás

Tudatos Bűnnel. A Büntudatlanul

margójára ..... 26.

Zólyomi Kristóf

Köd; I. év befejezett ..... 32.

Nyerges Gábor Ádám

Karthágó ..... 34.

Hidvégi Katalin illusztrációival

Egyetlen kiadvány sem jön létre – nyilvánvaló önös érdekeken túl – valamilyen (vélt vagy valós) magasztosabb cél nélkül. Ez alól az *Apokrif* sem mentes, és bár szeretném megkímélni az Olvasót az ilyenkor szokásos közhelyektől; egy rövid bevezetéssel talán elkerülhetjük a félreértéseket.

Fiatal, elsősorban egyetemistákból álló szerkesztőség és alkotói gárda verődött össze a folyóirat életre hívására. Olyan irodalmi társaság, amely nem törekszik a klikkesedésre és nem is célja mindenáron különbözni vagy hasonlítani. Címválasztásunk is ezt hivatott sugallni, néhány írás *apokrif*, mondhatni *autsájder* voltát is igyekszünk jelezni. Céljaink közt szerepel ugyanis, hogy nemcsak az éppen divatos fősodorba illő műveket közlünk, hanem megpróbálunk kizárólag esztétikai, irodalmi döntéseket hozni a lap összeállításakor.

Ez azonban nem mindig sikerülhet tökéletesen, mint minden szerkesztőbizottság, a mienk is lehet elfogult, akár még igazságtalan is, és bár egy folyóirat összeállítása minden (legalábbis minden említésre méltó) kiadvány esetében a szerkesztői értékrend lenyomata is, nem tartjuk kizárólagosnak a véleményünket, ahogy magunkat sem megfellebbezhetetlen orákulumok gyülekezetének. Ezért indul el hamarosan az *Apokrif* hálózati kiadása, amely olyan műveket is tartalmazni fog, amelyek bizonyos (terjedelmi vagy egyéb) okok miatt *nem fértek be* a nyomtatott verzióba, vagy csak *nem tetszettek* nekünk, mégis láttunk bennük fantáziát.

Végezetül elnézést kérek a tisztelt Olvasótól, amiért a megszokott frázisok helyett úgymond *négyszemközt* beszéltem vele, de ezt a pár dolgot még el kellett mondanom az első szám elolvasása előtt.

Nyerges Gábor Ádám
Zólyomi Kristóf *főszerkesztő*

Nyúljon be

1.

leszedi a könyvekről a borítót
amikor olvas egy idő után
észreveszem hogy egyiken
sincs csupasz gerincek
jelzés nélkül tapadnak egymáshoz
eltünteteti a matt és fényes
felületeket

2.

lakk szárad nem csak
lábujjaim körmén az életemet
is fedi őt a színes bura alá
beengedem

3.

karcolgatja az üveget a faág
senki nem fogja látni de én
megismerem a kis hegeket
levelek dörzsölgetik
az ablakot karnyújtásnyira
kapargassa meg
az én felszínemet ha
kinyitom benyúl?

8003

Elhagy

Kicsit másképp, mint a SzaTA-t

Gyakran. Általában. Mindig akkor, amikor egyedül ébredek; nélküle. Elhagy. Néha felkelt, olyankor egy finom, puha, meleg valami fúj feszült levegőt a jobb fülembe. De azután elhagy, nem lehet visszatartani. Néha felkelek és megpróbálok utána botorkálni, közben háromszor a széken, kétszer saját lábam-ban bukok fel: menthetetlen, szerencsétlen. Elérem a fürdőszobát, látom, amint két és fél méter hosszan szűrődik ki a fény a szigetelésen. Rányitok. Ott van bent. Átölelem és ez a puha massa fojtottan nyög fel a kezeim között. Főzök egy kávét? Bólint. Idegesen kapkodok, fáradt vagyok; nem kell az a lényéből, ami munkára sarkall. Pedig ő mindig megteszi értem...

Redőny, sötét, nem látom a víz meddig ér, találomra tán négy adagot is lefőzhetek: kettőnkre? Csak neki, majd reggel én is iszom belőle. Fordítom a kiálló dudorát a főzőnek: rossz irányba, a gőz a kezemre megy, fáj. Nem kiáltok, éjszaka volt, ami jobban fáj. Későn jött, nagyon, igaz én mondtam neki. Hosszú volt ez az egész agyrém, nevezzük szerdának. Nem tudtam koncentrálni, rajta kívül semmire. Már pörkölődik, vártam az estét, amikor csak ő meg én és néhány nem fogadott hívás. Ilyenkor csak ő van fogadva, és utálok magam, hogy ennyire szeret, de szükségszerű. Ezt ő nem tudja. Bejött, megcsókolt, levetkőzött, a forró víz most éri el a szemeket, magához szorított. Nyeltem a könnyeimet, belezuhantunk az ágyba úgy egyálltunkban. Becsuktam a szemem, mint mindig, amikor érzem: néz. Úgyis elhagy. *Szeretem nézni, akiket szeretek, hogy soha ne felejtsem el őket.* Az emlék megmarad ezek szerint. Egy-

re közelebb érzem a szuszogást, nem ereszttem, kialszik a fény, kész a kávé.

Fürgén mozog, csörgés, mert csészét keresek neki, aljjal együtt (reggel is adunk az esztétikumra). Lehúzza némi tejjel együtt, majd újra elhagy: a fürdőbe vissza, megint. Jó lenne írni, csak néhány ragot, de ha még visszafekszem, akkor aludhatok két órát. Ismeretlen oknál fogva kezdek el kutatni a kabátjaim zsebeiben, a fürdőben sötét van. Nyílik az ajtó, megálllok, levegőt sem veszek és a kabátokba fúrom a fejem (*Úgyis átlátaszom a világ összes nagykabátján*). Ő sem vesz: észre. Hat lépés neki az ágy, végtére is ruhástul bújik vissza mellém. De én nem vagyok ott, nem ott vagyok. Elhagy, elhagytam és pont.

Három a nagylány

Csak az ablakomon kinézve láthatta a szemben lévő ház erkélyén a husángokat egymás mellé állítva. Fél nyolckor kortyolgatta a kávéját, és elmélyülten kezdte meg felülről lefelé a vizsgálatot a fatesteken. Én akkor félig voltam takarásban az ágyon, csak azok látszódtak ott szemben. A lábamhoz rakta a csészét, én mint Ág-t feküdtem bele férfiúi büszkeségem kimerült erekcijába. *Feletted vagyok, még akkor is, ha alszom*. Munkába ment; pizsamában.

Egy hír, posztminden korunk áttetsző velejárója: kukába dobta, miután kinyomta. Máig nem tudok elképzelni ennél szörnyűbb születésnap meglepetést egy gyereknek. Karton vagy sörösüvegszilánk akadt a szemét között? Esetleg elévült Kisma-ma meg Cosmo magazinok jelentettek jászlát? Kikapcsolom a híradót, és otthon felejttem az esernyőmet is.

A fruska a buszon néz, miközben a teremtés koronája gondolkodik. *Itt kell leszállnom.* Megpróbálok nem belelépni a pocolyákba, de amint átugrom a kapu előtti utolsót, egy kövér hajléktalanba ütközöm. Haja alig, ami kilátszik a ruha alól csak heg. A kemény szatyor nyoma ott maradt a tenyerén; bele kell néznem. Nem kérek bocsánatot és nem hallom azt se, hogy ő mit mond. Még elérem a liftet: nem számít az, hogy a baba benne van-e a szatyrában, hogy az anya mit érzett akkor, amikor lomtanánított. Végtelen felelőtlen lettem; azt a csészét vagy egy éve vertem le, de azóta sem vettem újat.

Györe Bori,

Hidvégi Katalin,

Kiss Anna,

Nyer

ám,

T

Török Sándor Mátyás,

Zólyomi Kristóf

Vallatás

Sűrű omladékok

Közt ezer apró szem figyel:

Minden, amit mondok,

Ellenem használható fel.

(kiáltanék!)

– Hangom dongva elpattan.

Örülhetek, kegyelmet kaptam:

Jogomban áll hallgatni

Hidvégi Katalin: *Vallatás* (tus, 2008)

Megfeketült

Minden egy lobbanás
Alatt kihunytt: a Nap zsenge
Sugarai elsötétültek, a fák
Törzsei zörögve
Zuhantak a föld törmelékeire;
Volt virágok repedeztek szét
Egy kiszáradt mederben. Messzire
Hordta a darabokat a szél,
És megfeketült a csend: a nemlét néma
Csendje feketült meg gondolataimban...

Bűntudat

Kezdem unni ezt a belém
Zsibbadt fájdalomérzést, ezt az
Egyetlen állapotot, mely
Örök az életemben. Ez lengi be
Egész napomat, minden jó mellett
Ennek a szagát fuldoklom.
Csak a vágy szürkehályogja
Nyomja el, dühöngve, újat akarva
Csörtet embereken, kerítéseken át:
Őrli maradék erőmet. De mire ez a hiéna is
Kielte magát, megint csak
A fájás marad, ez a kízó önmarcangolás, kegyetlen
Bűntudat mindenért, amit eddig tettem

LOIYOMI KRISTÓI
Bűntudat (tus, 2008)

A tinták szerepéről és jelentőségéről

Hidvégi Katalin Bűntudat című képéhez

Ismerős kép: meghatároz(hat)atlan nemű és korú alak, ismeretlen helyen – szálkás, akár egy barlangrajz, fekete, akár a barna éjfél. Embrionális pózban ücsörög, öntudattól aránytalanul hatalmasra puffadt fejét legszívesebben a saját ölébe dugná, készen az örökkévalóságig tartó bebábozódásra. Íme, a bűnben fogant emberi magzat, végtelen messze a pillangóvá válástól.

Már első ránézésre látszik, hogy remek bábalapanyag: a sötétségtől hajlékonnyá torzult, angolkóros csontjai lehetővé teszi, hogy eleven kényszerzubbonyként maga köré csomagolja őket. Ha egy kicsit ruganyosabb lenne, egészen belebújhatna a hasába, olyannyira, hogy külső szemlélő meg sem tudná különböztetni egy összegyűrt papírgalacsintól. Karját kibogozhatatlan kalácscsá fonná – kezdve az ujjakkal, ezeket szépen egymásba lehet rakosgatni, akár az ajándékba kapott, sosem használt ezüst kiskanalakot –, lábát hermetikusan füle köré csavarná, jó szorosan behunyná a szemét, hogy feje körül áthatolhatatlanná sűrűsödjék a sötétség. (És sajogna, sajogna a szíve. De ez már egy másik történet.)

Valami azonban nincs vele rendben – nem tud nyugton maradni. A látszatra lehunyt pillák alól két hajszálvékony, leskelődésre kész hasadék csillan elő. Úgy tesz, mintha aludna, de közben résen van, figyeli magát. Várakozik? Egy hernyónak mindig van mire várnia. Egy bábnak is. Nem kérdez, nem kutakodik, főleg pedig nem várja a választ saját magától. Az ő keze azonban ahelyett, hogy türelmesen körbeölelné az egymásba érő vállakat, valahol a mellkasa mélyén kotorászik. Guberál. Először csak körbetapogat, jó helyen jár-e, majd mélyebbre fúr,

hátha a sok kacat között valami használhatóra bukkan. Hiába. Semmi érdekes. Egynéhány lestrapált emlékfoszlány, elszalasztott Nagy Lehetőségek, miegymás. Ha előszedné a szívét, minden biztonnyal unottan eldobná: ugyanolyan szívós és fekete, mint minden más ezen a vacak világon. Ennyit a mélyfúrásról és a magába merülésről. Fekete országot álmodik, ahol minden fekete, csontig, velőig, szívig, öntudatig, satöbbi. De legalább kényelmes és otthonos itt benn, a pocsolóban, szaftos és meleg, ahogyan Higgins professzor mondaná.

Pedig csak egyetlen pillanatra kéne behunynia a szemét, hogy visszatérjenek a színek. Szeme pillás függőnye le hull (tessék résen lenni az intertextusokat illetően, Babits még egyszerű volt, most jön csak a neheze), és íme, feltárul egy sokkal pompázatosabb, mondjuk ragyogóan narancssárga táj, melynek üdítően pszichedelikus látványvilága bőségesen kárpótol a mű megnövekedett terjedelméért (és nyomtatási költségeiért). Közszemlére tett hősünk így, helyett, hogy saját feketeségét vizsgáltná, narancssárga országot álmódhatna, ahol minden narancssárga, csontig, velőig narancssárga, narancssárga, narancssárga, narancssárga. Ahol narancssárga égbolt alatt szépséges, kifejlett, narancssárga pillangók repkednek. Tusrajznak kétségtelenül kevésbé lenne jó, ámbar igazán semmibe sem kerülne, legalább egy álom erejéig, fölfedezni a narancssárga tust, a hasonló színű szépiával, szénkrétával és grafitceruzával egyetemben. Elég különös egyébiránt, hogy a köznapi nyelvhasználatban mindazok az árnyalatok, melyek tus, tinta, szén, pulikutya, obszidián, különböző toxikus égéstermékek stb. segítségével, ám mindezidáig sikertelenül próbálják utánózni a tökéletes feketét, hivatalosan nem minősülnek színnek. Holott a fekete jobb bánásmódot érdemelne. „Színes tinta” – ez meg mit jelent? A rendes, hétköznapi átlagtintaszín – szeszélyes árnyalat

valahol a szürkés-kék és az ultramarin között – vajon micsoda? Gyakorlott golyóstoll-birtokos, aki tudatában van az írástudók felelősségének, már a vonalak színéből, vastagságából, intenzitásából meg tudja állapítani, hogyan, mikor, mely eszközzel írta a szóban forgó jegyzetet (plusz-mínusz három nap, ti. az átlagember számára nagy tételben hozzáférhető Tesco golyóstollak élettartama hozzávetőlegesen ennyi). És íme, a szürke (?) hétköznapi gyümölcse máris egyszeri és megismételhetetlen műalkotássá magasztosul, csak kellő gyöngédséggel és figyelemmel kell körülvenni...

Az a helyzet, hogy e téren bizony pokolian el vagyunk kényeztetve. Hozzászoktunk a teremtet világ színpompájához, keblünk gőg és büszkeség székhelye lett, miként Saul királynak. Pökhendi módon, oda se figyelve alacsonyítjuk le a feketét valami ismeretlen és meghatározatlan kategória elemévé, tinta, korom, szépia és egyéb kétes egzisztenciák társaságába. Aztán csodálkozunk, ha gátlástalanságunk visszaüt, s úgy érezzük, káosz uralkodik a világban – ahelyett, hogy önlelkünk mélyébe néznénk, és végre föl mernénk tenni magunknak a kérdést: nem mi vagyunk-e ezért felelősek? Mielőtt végleg tisztáznánk a fekete jelentőségét, elmélyült önvizsgálatot kell tartanunk, hogy először is saját magunkkal jöjjünk tisztába. Ha már itt tartunk, ezennel ajánlanék is egy igen kényelmes töprengő pózt, mely hatékonyan segíti elő a magunkba szállást: karok a törzs köré csavarva, lábak törökülésben, fej lekornyad, szem behunyva... és mehet!

Török Sándor Mátyás,
Zólyomi Kristóf

A katicabogár halálára

Verjétek magatok ma gyászba, népek!
Isten s ember igazva üsse mellét!
Áradjon meg a Styx vörös habokkal,
Ontson könnyet az ég s a föld is érte,
Hisz gyűlölt, feketén fedő kemény Sors
Kis lelkét elorozta, gyilkos ércét
Csöpp szívébe beszántva koncra tűzte,
S éjszínű, gonosz, ősi Tartaroszb
Őt szidván s ütögetve ráncigálta,
Bár lennél a tiéid ős honában,
Kedves kis katicám, hogy eltemessen,
Sok társad: bogarak s a csöppnyi lárvák!
Ám téged betakart a rút gyalázat,
Szörnyű sorsot adott terád a Moira.
Illattal ropogó nagy áldozattal
Nem kísérhet az áldomás le, sajnós!
Mert csizmámra ragadva telt be véged,
Sok kis része gyalulva az koporsód,
S én lettem – Zeusz ím milyen goromba –
Hóhérod, nyomorult rovar, bocsáss meg!
Meghaltál, c'est la vie, de már felejts el,
S hagyd el végre a talpam, oh, könyörgök!

A katicabogár halálára (tus, 2008)

Idyllium

fűszeres füsttel mögöttem
ég a part homokja és a
sirályflotta erre röppen
moraj habzik hűsen néha
sóillat szítál a ködben
füstöl szárazon a kréta-
finom fövény rikoltoznak
véres csőrrel nyaktekerve
sós homokot rágok holnap
tejfehér porköd temette
keselyűk kotornak holtak
mellé nyirkos hús gödörbe
s fűszeres gőzével hátul
a sivatag összezárul

Nyerges Gábor Ádám,
Smid Róbert,
Tarcsay Zoltán,
Török Sándor Mátyás,
Zólyomi Kristóf

Idyllium (tus, 2008)

Az utolsó

A tómederbe száradt véres lábnyomok
fakó homokká válnak mind könnyörtelen;
a számba fújja vasporát a szél konok
nyögéssel még a múltnak – édes fertelem.
És egyre többet nyalva kéjes borzadályt,
mohón a megrepedt talajra térdelek,
beszívni egyre mind a mocskos földbe vájt,
velőbe metsző romlást, elfolyt életet,
nevetve elhasalni, inni rothadást,
s a téboly gyilkos mámorát lenyelni, már
zuhanni, és üvöltve túrni, számadást
sem téve szállni, hátha lent a *többi* vár...

✂

Nyerges Gábor Ádám,
Smid Róbert,
Tarcsay Zoltán,
Török Sándor Mátyás,
Zólyomi Kristóf

Bűntudatlanul

Kristályok. Minden képzeletet felülmúló alakzatokban aláhulló apró pihék. Egyedül nem érnek semmit, létüket minden apró fuvallat veszélyezteti. De együtt csodára képesek.

Lassan szállnak lefelé ez égből, jól eszükbe vésve a magasból látottakat.

Külön-külön behódolnak a melegnek. Ám együtt ölni képesek jeges ölelésükkel.

Hogy is mondtad, szivi? Nem, kössz, nem kérek kávé, a keserősége beleeszi magát a számba, hogy aztán belülről marjon szét. Haláltánc-motívum, a depressziós művészek egyik legkedveltebb önkifejezési formája. Igen, azt mondtad, a hópelyhek is haláltáncot járnak, öngyilkosként vetik le magukat a felhőkről, hogy aztán még utoljára kitombolják magukat megszállott szabadesésükben. Kávéház a Körúton, 1997. Emlékszem, látod?

Fény villan a pergő sötétben. Gyertyaláng a vörösesbarna komód tetején.

Nédd már, ebben a félhomályban olyan, mintha a csillagok zuhannának felém az égből akár valami groteszk lassított felvételen. Én pedig itt állok, és bámulom őket, miközben minden vágyam, hogy eltaláljanak, s minél mélyebben átszúrjanak káprázatos tüskéikkel. Hogy bolond vagyok, szivi? Szerinted, mit keres a komód a havas mező közepén? Na ugye. Mindig is csak foglalta a helyet az előszobában, mondtam neked, de te sosem dobtad volna ki magadtól. Szentélyed volt, csak mert egyszer az ujjammal lesimítottam róla a port.

Elfogyott a gyufa. A kopott fénykép lassan átázik a szitáló szemektől.

Szitáló szemek... Morbid vagy, szivi. Au! Ne rángassanak!

– Figyelj, te kis szuka! – *Mit vétettem már megint, Biztos*

úr? Úgy nézel rám, mint, aki mentem lekever egyet. Áh, gondolatolvasó vagy? Ez fájt, te mocsok! – Maradj már veszteg, hülye kurva! Úgy...

Belöknek a sarokba, kedves ismerőseim a piszok és bűz társaságába.

– ... és ha legközelebb sem bírod visszatartani magad a bili-ig, számíthatsz rá, hogy a két úri kezeddal kell felsikálnod az egész cellát, vagy ha az sem elég, felőlem a folyosót is, megértted?!

Na, a Biztos úr se állt sorban az észért. Felkuncogok. Hisz össze-vissza beszél. Én nem csináltam semmit, egész idő alatt a hóban ácsorogtam. Hátrapillantok magam mögé... Hoppá. A francba, mégis... Mért nem emlékszem semmire?

Felesleges félelmek csapódnak a lélekre a cellaajtó záródásával. És vigasztalan rettegés a félelemmel való szembenézés-től. Kiút csak egy létezhet: menekülj!

***

Ripi-ropi. A fehérség roppanó szín. Darabokra törik a lábad nyomán. Roppantul roppanó rideg részecskékre. Részegecskékre. Itt vagyok a fenyők között, zöld pontok a végeláthatatlanságban. Megnyugtat, ahogy körülzárnak és elbújtatnak a mindenlátó égbolt fagyott könnyeket hullató tekintete előtt. Már a tágas mezőn sem érzem biztonságban magam, a Biztos úr ott is megtalál, felriaszt hótakarós álmaimból.

Kop-kop. Valaki kopog, ki lehet az ilyen korán, szivi, nyisd már ki, én itt állok egy szál semmiben. Hogy hozzám? Ezt honnan veszed, én nem hívtam senkit. Most mért kezdtél el bőgni? Ez csak a vízórás, szivi, nem csallak meg!

1998. A fenyők meghallgatnak, nekik elmondhatom. Beiszszak a törzsükbe a fájdalommat, és ezután ott fog majd keringeni

bennük vérükként, a gyantával keveredve.

Már fél éve együtt éltünk. Az átkozott művészlelke, az tehetett mindenről. Ősszel kezdődött, s a hónapok múlásával csak egyre rosszabb lett. Én pedig nem löktem el őt magamtól időben, mert még senki nem volt soha, aki ennyire imádott volna.

Novemberben már komorság árnyalta az arcát, egy esős délutánon karjába karcolta a nevemet. De a mélypont mégis decemberben érte el őt s vele engem is.

Naphosszat ültem átható szemei előtt a műterem művilágában. Le akart festeni engem, de akárhányszor látott neki, mindig talált valami kivetnivalót a munkájában. Pedig tehetséges volt, fantasztikusan festett, de... a veszte volt, hogy megszállottan szeretett engem. Tökéletes képet akart rólam készíteni. Ám mindig volt valami, ami nem stimmelt: egy félrecsúszott hajszál, egy félresiklott ecsetvonás, egy rossz helyre tévedt napsugár. Hetekig dolgoztunk. A végére teljesen kifordult magából, minden apró semmiségen sírva fakadt. Féltékeny volt mindenkire körülöttem, így lassan már senki nem mert látogatóba jönni hozzánk, a barátok elmaradtak valahol azon a környéken, ahol átléptük a normális életet az átokfutástól elválasztó küszöböt.

A rácsokon megcsúszik a holdsugár és ferdén, önmagából kifordulva siklik a koszos kőpadlóra. A gyilkosok nem is számítanak jobbra. Nem várják már a tisztán ragyogó ezüsthényt, ami csak egy gyorsan fakuló emlékeik sorában.

Az ajtórésen beles a testes smasszer, húz még egy kortyot laposüvegéből, majd lassan továbblépked. A rideg folyosón még visszhangzik egy ideig kárörvendő éneklése. „A börtön ablakába...”

Zólyomi Kristóf

Börtön? Diliház? Tisztázzuk a dolgokat, szivi. Tudod, hogy imádtam a főcitanárom. Gimnáziumban. De ez még nem volt ok arra, hogy felkutasd, becsöngess hozzá, és eszeveszett féltékenységi rohamodban leordítsd a fejét.

Mért nem szakadtam el tőled, amikor még következmények nélkül tudtam volna? Vagy sosem volt ilyen egyszerű? Mikor váltam én is ugyanolyan függővé, mint te? Mikor elmúlt a szerelem varázsa és csak a csökönyös ragaszkodás maradt?

És mi a franc kell hozzá, hogy egyszer választ kapjak a kérdéseimre?

Most rám nézel, és azt látod, börtönben vagyok, de hidd el, innen nézve ők vannak a rács mögé zárva. A nagy mamlasz Biztos úr is. De nem csak ő. Az egész posványos világ börtönben csücsül, szivi! Látod, nevetek, mert tudom az igazságot. Azt, hogy én vagyok a legszabadabb lélek ezen a rohadt gumilabdán.

Ők mind be vannak zárva a fejükbe, bezárva a monoton munkájukba, az elrontott életeikbe, a fejlődőnek hitt világukba, a „nagy és hatalmas” világmindenségbe, sőt az azt körülölelő Semmibe, de még Semmin túli ürességbe is. Szabad egyedül csak én vagyok.

A diliház pedig az, ahol te vagy. A diliház maga az ég.

***

Versz engem, mondd?! Úgy fájnak ezek a hópelyhek, mintha kövekkel hajigálnának odafentről. Megváltoztál. Régen sosem mertél megütni, azt mondtad az ember nem tesz kárt a legszebb dísznövényében. Kár, hogy az a dísznövény végül kitárta szirmait és előbukkantak a méregfogai. Vannak ilyen virágok, tudod. Nem bírják a túlzott kényeztetést, vagy talán csak így mutatják ki a szeretetüket.

1999. Csak három év volt. Az utolsó maga a pokol. Nem vet-tük észre mikor kúszott fölénk az örület sötét fellege. De egyszer csak ott volt. Egymást kergettük a tébolyba. Én téged, mert minden-kire féltékeny voltál, aki csak rám pillantott a szeme sarká-ból, és mert rettegtél hogy egyszer elhagylak. Egyre sötétebb ké-peket festettél, egyre kevesebb élet színezte a vásznat. Te pedig engem, mert egyre kevésbé viseltem el furcsaságaidat, és ezt a zavarba ejtő figyelmet, ahogy minden mozdulatom felett őrköd-tél.

Mégsem hagytalak ott. Magam kovácsoltam bilincseimet. Te már elmartál mindenki mást mellőlem, és minden sötét és világ-ból kiábrándult gondolatodat megosztottad velem. Végül iszo-nyodni kezdtem a többi embertől és a külvilágtól, mert félelmet ébresztettél bennem velük szemben, és kétségesetten kapaszkod-tam beléd, az egyetlen biztos pontba.

Így maradtunk ketten, két egymást és önmagát marcangoló bolond, összezárva egy másfélszobás lakásban.

Hajnalodik. A legtöbb embernek ilyenkor tisztul ki a feje, ahogy az álmok képlékenységet felváltja a valóság biztos talaja. Nem így itt. A világosság még riasztóbb, a napfény láttán csak még erősebben ébred fel a bezártakban a vágy a szabadság iránt. Ezért inkább vakságot tettetnek, s lehunyva szemüket visszazuhannak a képzelet világába. Számukra nem létezik nappal, csak önként vállalt örök éjszaka.

Hagyd már abba, kérlek! Bíborszín cseppek fürdőznek körü-löttem a fehér óceánban. Fájsz nekem, szívi, hallod...?

Valaki nyitva felejtette az ajtót mögöttem, azon keresztül hajigálok egyre rám a fehér büntudat-szikrákat. Kérlek, hagyd abba, zárd be azt a nyílást. Én nem foglak követni, én nem vá-

gyom oda, ahová te kerültél. Egyedül akarok maradni végre.

A fák törzse legyen halotti kamráim fala, hó ide be ne hulljon, napfény itt el ne érjen. Nem akarok levegőt kapni soha-soha többé. Meg akarok fulladni.

Megöltelek.

Egyik nap elmentem a közeli boltba bevásárolni. Már az éhhalál szélén álltunk, mert értelmetlen gyötrődésünk közepette még az ételről is megfeledkeztünk. De aznap különösen tiszta volt a tudatom. És azóta is az. Nem vagyok örült, miután meghaltál végleg kijózanodtam.

Rám mosolygott az eladó, pedig szörnyen festhettem. Helyes fiú volt, még nálad is helyesebb, szívi. Nem hiszed? Igen, te mindig tudtad, mikor hazudok. De a mosoly a lényeg. Az indított el bennem valamit. Évezredeknek tűnt, mikor utoljára láttam őszi mosolyt valakinek az arcán.

Az utcán már direkt figyeltem az embereket. Mosoly-vadász lettem. És itt is, ott is felbukkant, amit kerestem. Akkor döbbentem rá, hogy becsaptál. Az élet nem volt olyan szörnyű, mint amilyennek te, szerencsétlen művész, lefestetted nekem.

Mérges lettem rád, amiért elvágtál másoktól és csak a te véleményedet ismerhettem meg a világról, és mérges lettem magamra, amiért olyan hiszékeny és naiv voltam.

Akkor ébredtél fel, mikor hazaértem.

Rettentő dühös lettél, mikor megtudtad, hogy egyedül kimentem az utcára. Addigra alig voltál beszámítható. Én viszont épp akkor ébredtem öntudatra.

Hirtelen tökéletesen tisztán láttam a helyzetet. A két elrontott életet, három eltékozott évet. Az érzést, ami nem volt több, mint beteges függés egy másik embertől.

Veszekedtünk.

Aztán fogtam a kést, amellyel egyszer magadra vésted a nevem,

és leszúrtalak. Te pedig beletörődően zuhantál össze. Még utoljára rám néztél, és abban a pillanatban újra olyan voltál, mint aznap a kávézóban, ahol először találkoztunk. Ahol a haláltáncról beszélt. Tényleg ennyi volt a közös életünk: tánc a Halál felé. És itt ért véget.

Aztán jöttek a Biztos urak és elvittek, pedig akkor öleltelek át téged a legőszintebben.

Nem bántam meg semmit, ne kérd, hogy büntudatot érezzek. Így volt a legjobb, szívi.

***

Egy utolsó hópehely száll még a rongyos ruhákra és a sápadt arcra, aztán kitisztul az ég. Vannak életek, amelyek, ha egyszer félresiklottak, többet meg nem menthetők. A világ mégis befogadja őket, mert hozzátartoznak mindannyian.

Ez a tökéletes hely. Tudom, hogy innen nincs visszaút, szívi. De abban, hogy nem bánok semmit, a kezdet is benne volt. Az, hogy találkoztunk, ahogy most a búcsú is. Adieu. A fenyők megőrzik a titkot. Hogy mégis megérte. Hogy mégis élet volt, amit éltünk.

Két izmos börtönőr hajol az eszméletlen test fölé. Tanácstalan tekintetek, feszült hallgatóság, hogy meghallják a ritmusos dobbanásokat. De csak a csend egyre áthatóbb. Végül megrántják vállukat és elindulnak kifelé a vállukra vetett testtel.

– Talán szólni kéne a Főnöknek, hogy csavarja fel a fűtést... végül is tél van – mormolja az egyik.

– Talán – feleli a másik, aztán lassan elnyelődik lépteik visszhangja a folyosó kanyarulatában.

Tudatos bűnnel

A Bűntudatlanul margójára

Ez lesz a sorsa minden műalkotásnak: a kritikus a ratio bonckését megragadva esik a szövegnek, keresve benne azt a darabot, ami a többi élettelen szöveg fölé emeli, melynek köszönhetően kiérdemli a *művészi* jelzót. Hántja, egyre hántja le róla a feleslegesnek gondolt héjat, ami ezt a lényeket rejtheti, mígnem romok maradnak csak a hűvös ész által koholt rendszerbe vakolva. Valami kis résen át szökhetett meg a *lényeg* – gondolja emberünk – valami apró figyelmetlenség folytán; mikor az ablakon beáradó fény a papírra vetülve szemébe villant, s egy pillanatra félrenézett, vagy amikor kifogyott a tolla, s újat keresett a fiókban. De miért kutatta egyáltalán azt a bizonyos lényeket, ha nem azért, mert nem ismeri? Ha megtalálná, vajon tudná-e, hogy valóban azt találta meg, amit keresett, ha nem ismeri, amit keres?

Ezért kicsit félve, tettem és önmagam névetségessége tudatában kellett volna nekiállnom *boncolni* Kiss Anna *Bűntudatlanul*-ját, tartózkodva minden határozott kijelentéstől.

Kitörő örömmel vettem észre a művész segítő kezét, melyet a visszaélés gondolata nélkül, őszintén ragadtam meg, abban a biztos hitben, hogy egyszer még – esetleg éppen ezzel az elemzéssel – meghálálhatom: eltérő betűtípussal szedte ugyanis főhőse gondolatait az elbeszélő kommentárjaitól, jelezve, mennyire ellentmondanak egymásnak. Mintha akaratuk ellenére is vita zajlana kettejük közt.

Egyik példa erre, amit találtam, a szabadságról szóló vélekedéseik: a hősnő a rácsok mögött állítja magáról, hogy a legszabadabb a világon, mert sikerült kilépnie egyre kényelmetlenebbé váló kapcsolatából, és magát a gyilkosságot mint az első

józan ésszel tett cselekedetet jellemzi. A többiek szerint „mind be vannak zárva a fejükbe, bezárva a monoton munkájukba, az elrontott életeikbe, a fejlődőnek hitt világukba, a »nagy és hatalmas« világmindenségbe, sőt az azt körülölelő Semmibe, de még Semmin túli ürességbe is” – tehát mind a külsőségek mind önmaguk foglyai, és ennek tetejébe naivul hiszik, hogy ez így rendben van, vagy legalábbis egyszer jó lesz; azaz a szó mindkét értelmében korlátoztak. „Szabad egyedül csak én vagyok” – csendül fel a magabiztos kijelentés. Szinte biztosnak tűnt számomra, hogy itt a legáltalánosabb értelemben vett szabadságról van szó, mely végső soron a haláltól (vagy félelmetől) való megszabadulás is: az utalásokból kiderül, hogy hősnőnk öngyilkos lesz, vagyis haláláról is maga dönt. De vajon megszabadult-e attól az erőtől is, amely ebbe a kellemetlen életbe sodorta, sőt, egész élete során vezérelte? „Rettentő dühös lettél, mikor megtudtad, hogy egyedül kimentem az utcára. Addigra alig voltál beszámítható. Én viszont épp akkor ébredtem öntudatra (...) Aztán fogtam a kést, amellyel egyszer magadra vésted a nevem, és leszúrtalak (...) Nem bántam meg semmit, ne kérd, hogy büntudatot érezzek. Így volt a legjobb, szívi.” A szavaiból legalábbis ez tűnik ki. Önmagára ébredt és így, józanul megfontolva mindent, a lehető legjobban járt el, legyőzve a szerelem és az abból kialakuló függés indulatait. – Ennek éppen az ellenkezőjét állítja az elbeszélő: „Hajnalodik. A legtöbb embernek ilyenkor tisztul ki a feje, ahogy az álmok képlékenységet felváltja a valóság biztos talaja. Nem így itt (a börtönben). A világosság még riasztóbb, a napfény láttán csak még erősebben ébred fel a bezártakban a vágy a szabadság iránt. Ezért inkább vakságot tettetnek, s lehunyva szemüket visszazuhannak a képzelet világába. Számukra nem létezik nappal, csak önként vállalt örök éjszaka”. Vakságról beszél, míg a főhős öntudatra ébredésről; ami a főhős

nél szabadság, az elbeszélőnél bezártság, vagy inkább a szabadság iránti vágy, melynek elfojtása céljából a bezártak vakságot tettetve képzeletük világába húzódnak vissza, mert fáj nekik a fény, az igazság: a tulajdonképpeni világ. Az egyén szabadsága így – az elbeszélő szerint – csak saját képzeletén belül értelmezhető, mivel a világot, saját életét, mozgásterét képtelenség saját képére formálnia, hát még felszámolnia. Megpróbálhatja megszüntetni az elviselhetetlent, s ha ez sikerülne – novellánkban márpedig sikerült – e tett következményei, a börtön, az öngyilkosság így is magával sodorják. Nem képes a régi helyett új életet létrehozni, mivel ez az „új” magától előáll mint az előző felszámolásának következménye. Hősrünk sem gondolhatja egészen komolyan ezt a szabadságot, hiszen szenved volt élettársa emlékéitől, akit a lehulló hópelyhek újra és újra eszébe juttatnak, s a smasszerek atrocitásai ellen sem tud védekezni. Milyen értelemben mondja magát mégis a legszabadabbnak a világon? Talán nem is azért, mert tett valamit a bezártság ellen, hanem mert rájött, hogy nem szabad. Ez a felismerés teheti csak szabaddá, ennek a kiábrándító igazságnak a tudása: „*mind be vannak zárva*”. De akkor miért nevezi ezt a világosságot az elbeszélő mégis vakságnak? Szabatosabbá téve a kérdést: milyen értelemben beszélnek mindketten vakságról és tudásról? Mint már említettem – legalábbis nagyon szerettem volna – a szabadság értelmezhetőségének kétféleségét. A vakságot is több módon lehet felfogni: az emberek a főhős szerint vakok, mert nem látják, hogy saját életük foglyai; de a főhős is vak, ha azt hiszi, ezzel a tudással orvosolhatja a bajt, az emberlétet. A kiszolgáltatottságról való tudással nem lehet felszámolni a kiszolgáltatottságot.

Az elbeszélő megértő a főhőssel, szeretné, hogy valamilyen módon helyrejöjjön a sorsa: „Vannak életek, amelyek, ha egy

szer félresiklottak, többet meg nem menthetők. A világ mégis befogadja őket, mert hozzátartoznak mindannyian”. Ellenben a smasszerekkel: „Két izmos börtönőr hajol az eszméletlen test fölé. Tanácstalan tekintetek, feszült hallgatóság, hogy meghallják a ritmusos dobbanásokat. De csak a csend egyre áthatóbb. Végül megrántják vállukat és elindulnak kifelé a vállukra vetett testtel”. Hogy lehet, hogy a szerző mégis mindkettőt egyforma betűvel szedte? Ugyanis külső nézőpontok. Az elbeszélő ráadásul nem is a hősnő konkrét helyzetéről beszél, hanem általában a bűnösökről. Az általános következtetések pedig nem mindig esnek egybe az egyéni szituációkkal; ez magyarázza ellentmondásukat is. Ebben az értelemben a hős érzései mindenki előtt rejtve maradnak; nemcsak a részvétlen smasszerek, nemcsak egy az események felett lebegő elbeszélő, hanem még az olvasó előtt is, akár együtt éreznek vele, akár nem. Viszont az éremnek két oldala van: ő maga is elzárkózik az emberektől, nemcsak akkor, mikor még élettársával él; a bűn elkövetése után, a már idézett részletben, maga húzza meg azt a nagyon éles határvonalat közte és a korlátozottnak vélt emberek közt. A hős magányosságára utal a mű szerkezete is: nincsenek párbeszédek, minden szereplő (beleértve az elbeszélőt is) monológot tart csak, ha jobban meggondoljuk: a rendőrök és a névtelen hősnő közt lezajló kisebb szóbeli megnyilvánulások nem nevezhetők értelmes párbeszédnek, az elbeszélő pedig kívül esik a történeten. Hősrünk legfeljebb a fenyőkkel tudja megosztani tragikus életétének történetét, azaz közvetlenül jóformán senkivel, közvetve is csak az olvasóval. Ezt meggondolva még hihetlenebbnek hangzik számomra az elbeszélő mondata: „A világ mégis befogadja őket, mert hozzátartoznak mindannyian”. Határozott kijelentés, tartalma mégis bizonytalan. Inkább óhaj, vagy megérzés, hogy a kitaszítottság után ennek kéne követ-

keznie, egy kívánság, egy gesztus, talán az egyetlen lehetséges viszonyulás nemcsak a bűnösökhöz, hanem mindenkihez és mindenhez, ami múlandó.

A smasszerek durva, faragatlan viselkedésükkel egyrészt a bűnöst kitaszította világot képviselik, másrészt – szűkebb értelemben – az igazságszolgáltatás nevetséges mivoltát. Csak a tett, a gyilkosság felett tudnak ítélkezni, az okokat egyáltalán nem ismerhetik. Modoruk egyben funkciójuk tükré.

A hős nő beszédstílusa alapján nem lehet sokkal több 18 évesnél, barátja, a művész valószínűleg valamivel idősebb nála. Főhősünk megértően tekint vissza rá, feddő hangnemben beszél rossz tulajdonságairól, melyekhez folyton a szép emlékeket is hozzáfűzi – a vége felé haladva egyre kevesebbet. De nem képes egyértelműen elutasítani azt, akit egyszer szeretett. Sőt, a tőle hallott metaforákat szinte tabunak hiszi, legalábbis velük értelmezi kapcsolatukat: *„Haláltánc-motívum, a depressziós művészek egyik legkedveltebb önkifejezési formája. Igen, azt mondtad, a hópelyhek is haláltáncot járnak, öngyilkosként vetik le magukat a felhőkről, hogy aztán még utoljára kitombolják magukat megszállott szabadesésükben.”* – idézi barátja szavait, majd később: *„Tényleg ennyi volt a közös életünk: tánc a Halál felé. És itt ért véget”*. Egy helyen még tovább is bonyolítja ezt a képet: *„Nédd már, ebben a félhomályban olyan, mintha a csillagok zuhannának felém”*. Meg van róla győződve, hogy egykori szerelme nem békült meg, monológját hozzá intézi, mely nemcsak bosszánatkérés; hősünket a meggyőzés szándéka vezérli. A havazás egyre erősebb, szerelmét úgy látszik, csak az öngyilkossággal képes meggyőzni arról, hogy amit tett, kettőjükért tette, s hogy az adott helyzetben ez volt az egyetlen megoldás: ekkor száll az utolsó hópehely a sápadt arcra.

Az elbeszélő stílusa a legemelkedettebb, vagy legalábbis nem

török meg. Az ő szavaival kezdődik a mű, a mesebeli elbeszélés befejezése a hókristályok csodatevő erejéről a lehető legváratlannabb: „együtt ölni képesek jeges ölelésükkel”. Ezzel előreutal a történet tragikus kimenetelére. Szavai kétség kívül a hősnő történetére, az egyedi esetre is *vonatkozhatnak*, annak kommentárai is lehetnek. De csak a külsőségekről tesz említést (a komódról, az ázó képről), a főhősről is mint gyilkosról beszél, nem konkrét személyről; szinte teljes egészében külső szemlélő. Mi több: a külső szemlélő, aki érezhet megértést a bűnös iránt, de sosem tudhatja meg, mit érzett az valójában.

Tényleg, mi vezethette? Miért ölte meg magát hősnőnk, ha nem érzett büntudatot? Tudatos elhatározás vezette-e, vagy lelkileg omlott össze? Neki higgyek-e, az egyénnek: „*Nem bántam meg semmit, ne kérd, hogy büntudatot érezzek*”? Vagy egy külső nézőpontnak: „...vakságot tettetnek, s lehunyva szemüket visszazuhannak a képzelet világába”? A kérdést az olvasó is föltehetné magának: a műalkotásnak mint egyedi létezőnek, legalábbis az arról kialakított véleményének higgyen; vagy egy másik külső szemlélő tapasztalatain alapuló elemzésnek, amely előbb kéri számon a büntudat érzését a mű főszereplőjén, mint saját magán? És egyáltalán kell-e hinnünk bárkinek is...?

Smid Róbert,

Tarcsay Zoltán,

Török Sándor Mátyás,

Zólyomi Kristóf

Köd

Ahogy az ismeretlen
mindig egy kicsit
odébb vonszolja mázsás seggét:
mi követjük, nem, nem üldözzük,
csak bús gúnyáink felöltözzük
ha éppen őszinte a hangulatunk
meglapulunk, meglapulunk,
az Isten árnyékában,
és esdekelve kérjük, vegye el,
vegye el azt, amit ajándékba kapott
az ember,
de használni soha nem tudott.
Az észt.

I. év befejezett

"Azért nem azé aki akarja, nem is azé aki fut,
hanem a könnyörülő Istené."

Lassan elfoszlik belőlünk az ég.

Porba révedő tekintetünk
a homokszemek közt keresi
sosemvolt múltjának
hegyormait.

Éveink, mint halálba tartó ősök
    integetnek:
                                    végállomás a semmi.

Gyúlékony papirosra firkált tudatunk
a léthatár kötelén táncol,
és az oszlopokat tartó pányvák Ti vagytok
nekem.

Kristályburokba törve
tehetetlen nézzük
    az elmúlás játszi fényeit.

És egy ölelés többet érne
    valamennyi elpocsékolt szónál.

Ám csak a remény marad itt,
    magányosan tengetve tovább
    túrhetetlen, örök éltét.

Smid Róbert,
Tarcsay Zoltán,
Török Sándor Mátyás,
Zólyomi Kristóf

Karthágó

Louivity Endre emlékére

hálózati kiadvány

I. Rekviem. felszámolás.

nem megyek többé a negyedikre.

hisz az a birodalom már csak felszámolásra jó

így múlik el minden nagyság

ahogy az élet pletykasebességgel belemállik az örökkévalóságba

ilyen időket vélünk

el-elhagyni újra és újra

ha előbb jött volna a felismerés

talán megússzuk kevesebb gyerekkel is (jó magaviseletért
előbb szabadulva)

és most nem lenne ez a vers

elpazarolt pillanatok szelleme huhog fel egy akadozó kámzsás
álomból

nem mintha nem magunkat siratnánk épp.

lelki (és meghaló és feltámadó) félreismeretek igyekeznek

napvilágragyöngyözni legalább egy működő közhelyet:

A hiány definitíve a tudomány jelenlegi állása szerint

költészettel száz százalékosan nem lefedhető terület.

már akkor is utáltam a bunkerbe bújni amikor még nem lakott
benne a nyálkás jéghiány

s ekkor bicegő soraim rimánkodására valahol lekeverik az
élőképről a hangot
még a mozgások is várnak egy keveset
a komilfóbb ellenségek meg igyekeznek felróni némi kegyeletet
egy perc frász.

érdes rekviemet recsegnak rosszhírű, rekedt vákuumok
holmi groteszkül nemtörődöm életecskékbe

amúgy nem tudom
számít-e

de ahogy így körbenézek nem merném teljes biztonsággal
állítani
hogyminden meg tovább

illetve

ha meg is, hát részünkről már mehet.
sajnos és hálsten

ráérünk.

II. Danse macabre

hát dögöljekmeg ha Zeusz nem pont ugyanígy mosolygott,
most persze
samponok százalékos összetételeinek mintájára
felidéződik bennem

bölcsesség, erő, humor és előkelőség
időtállóan változatlan számarányú
keveréke (ősi, titkos recept alapján, mint az Unicum)

mások elhangzott és még elhangzani is túl aljas dolgaiért
pirulva
(ami a sajátjaimat illeti, azokért meg köpninyelninemtudván
sápadt-riadt föl-fölismerésekkel lakolva)
kavarog bennem meglehetősen kevés emlék

nem bízva benne mégis tapasztalva hogy a folyamat odavissza
működik

épp annyira kínzón amennyire boldogít a tudat
hogy igenis haláltáncot járó asztalok nélkül is szótválthatnak

nagyon igyekvő holtak

még emlékező élőkkel

III. Romlandó

több portrém is
(inkább gúnyrajz vagy karikatúra)
őrzi mégis
inkább csak halványítja vagy elfedi
azt az arcot
amit megőrizni kellett volna

ehelyett meg látod

neveletlen, gyártott

emlékeket kutatva mindent el-
hagyva háagsz ott

a polc mélyén pótolhatatlan
romlandó percek
ócska szavakért amiket az
idő már megszegt.

IV. Egyre nehezebb

örökké iskolába kell járni
még egész érett fejjel is
szertartásosan biccenteni a portánál
kezünket mosni savanyú szagú vécékben

áldást osztani az ablakból
kopaszodó fáknak
csak épp a lényeg hull ki valahol
útközben a fogyatkozva is egyre nehezebb táskából

olyan ez itt most mint egy kiásott város
a rátelepedő nosztalgia
mint Karthágó fölött
a méteres hamuréteg

arrébsimítok egy pillanatot az órán
tudván hogy most már nem kell nyilvántartani
időt vagy arcokat

a kiszivárgó fájdalmat meg úgyis felitatják
némi hanyag és alantas
körülmények: jelzőcsengetés

*

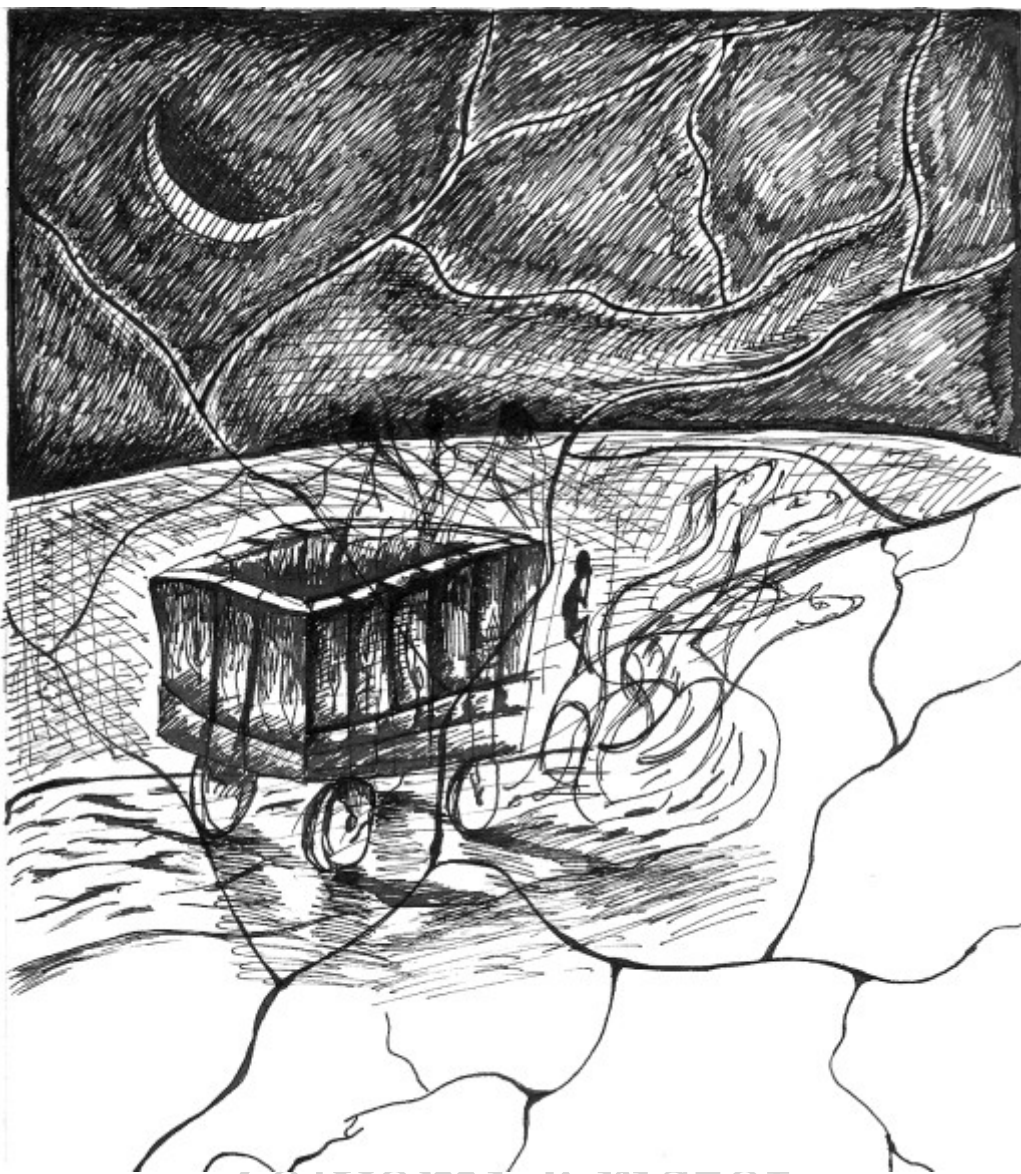
nem voltunk mi olyan nagyon
vicces gyerekek
inkább csak gyávák és vakok
sosem voltam még egyedül
most mégis magányos vagyok

örökölttem.

megyek az utcán és valaki más megy bennem
azzá válván helyettem akivé nekem kéne lennem
már úgy fogom a táskát ahogy tőle láttam
néha már felszegett fejjel – a nevében is bátran
megváltottak és hagytam

és pár napja már nem borotválkozom
mert másvalaki szakálla nő rajtam.

✂

ZOLOGY KRISTOI

Kocsi-út az éjszakában

Apokrif
hálózati kiadvány
© (2008)
Evellei Kata,
Györe Bori,
Hidvégi Katalin,
Kiss Anna,
Nyerges Gábor Ádám,
Smid Róbert,
Tarcsay Zoltán,
Török Sándor Mátyás,
Zólyomi Kristóf